

kunne tiltræde Flertallets Forslag; vi eye saa vante her i Thinget til at høre og se. Saadant udtalt, men naar vi gaa videre og se, at de sige, at de, uden at undersøge, hvorvidt det i det Hele er rigtigt for Tiden at vedtage en Brøkdel som den, foreliggende Sag af det samlede store Spørgsmaal om en Liendeafløsning, og at de derefter komme til, at denne Konvertering fra Korn in natura til Penge efter Kapitelstædt efter Flertallets Forslag vil være uretfærdig overfor Liendebeerne, kan jeg ikke Andet end undre mig meget over, at navnlig et af de ærede Medlemmer, som tidligere har været Medlem af et Udvalg angaaende en Liendeafløsningslov, kan antage, at man, fordi de ville afvise denne Sag, skulde være mere tilhøielige til at gaa ind paa at løse det store Spørgsmaal. Det vil jo erindres og ses i Betænkningen fra 1871, at da var det ærede Medlem for Rjøbenhavns 7de Valgkreds. (Casø) ikke engang med til at opfordre Regjeringen til at fremkomme med en Liendeafløsningslov, og han udtalte i Betænkningen tilligemed et andet daværende Udvalgsmedlem, at de ikke vare istand til at arbejde paa denne Sag, før de fik Dplysninger af Regjeringen. Altsaa synes jeg, at der var stærk Opfordring for det ærede Medlem dengang til at opfordre Regjeringen til at fremkomme med Forslag; men han kunde ikke være med dertil, og han har heller ikke senere indbragt nogen Liendeafløsningslov. Faktum er for mig, at de to ærede Medlemmer i Grunden ikke ville Noget med Hensyn til nærværende Forslag; de ville ikke have Spørgsmaalet løst, hærken ved at begynde med nærværende lille Forslag eller med det store Liendeafløsningspørgsmaal. De sige, at de, naar vi kunne træffe det Retfærdige, kunne gaa med; men jeg har den Tro, at to saa indsigtsfulde Mænd, der selv have været Medlemmer af foregaaende Regjeringer, nok vilde kunne finde en Maade, der kunde være retfærdig, og til hvilken Flertallet mulig kunde være gaaet med, og jeg ogsaa. Der staar dernæst i Mindretallets Betænkning, at Flertallets Endringsforslag medfører den Ulempe, at det skaber to forskellige Kapitelstædter, der ikke kunne undgaa at give forskellige Priser for en og samme Ydelse paa den samme Egn. Jeg tilstaa, at jeg ikke rigtig opfatter de to ærede Medlemmers Stilling til dette Spørgsmaal; thi det er jo en bekjendt Sag, at Kapitelstædten bliver sat efter de forskellige Priser rundt omkring i Stiftet eller i en vis Kreds, saavel efter de høiere som efter de lavere Priser, d. r. findes i dette Stift, og enten man nu tager større. Tal det ene Sted og noget mindre et andet, bliver Faktum, at det sammenlagt over de nuværende større Kredse bliver det Samme for hvert Stift som Helhed taget. Derimod indrømmer jeg, at herrethvis kan det nok træffe at en enkelt Liendetager kan faae enten lidt Mere eller lidt Mindre end efter den samlede Kapitelstædt; men det er jo retfærdigt, at Liendetageren faar

Kornet betalt efter, hvad det er værd paa Ydelsesstedet, og det Samme gjælder for Liendebæeren, at han bør betale det efter Stedets Pris. Det kan ikke negtes, at Kapitelstædten mange Steder er over de almindelige Priser paa Kornet, og at den paa den anden Side mange Steder er under disse, men Følgen af Flertallets Forslag vil blive, at Kapitelstædten vil blive retfærdig overfor Liendebæerne saavel som overfor Liendetagerne. Jeg kan heller ikke se, at det i Grunden forandrer Forholdet overfor Liendetagerne i sin Almindelighed; thi sammenlagt til en Helhed bliver Forholdet akkurat det Samme. Derfor tilstaa jeg, at jeg ikke rigtig forstaaer Mindretallets Stilling. Naar jeg nu læser Slutningen af de Herrers Motivering, kan jeg ikke Andet end beklage den, og det saameget desto mere, som jeg tror, at der er en Liendebeer, som er Medlem af Mindretallet, nemlig det ærede Medlem for Sørs Amts 4de Valgkreds (Holstein-Holsteinborg). Det kunde let faae Udseende af, at det ærede Medlem nærmest har tænkt paa Liendetagerne ved at udtale, at Forskjellen mellem Kapitelstædten og den Pris, Liendetageren hidtil bevislig har faaet, skulde dækkes paa hensigtsmæssig Maade, uden at omtale, hvor Liendebæerne, der har faaet Kornet under Kapitelstædten, skulde erholde et hensigtsmæssigt Uddrag, men det tiltror jeg ikke det ærede Medlem. Jeg tror ikke, det har været Tanken, men det er muligvis en Forglemmelse, at han ikke har tænkt paa de Tilfælde, hvor man har faaet eller i alt Fald faar Kornet tilbudt for en Mark pr. Td. under den aarlige Kapitelstædt. Det er vist ikke det ærede Medlem, der har været Medlem af Regjeringen, ubekjendt, at Staten paa enkelte Steder tilbyder en Tønde Korn i Mark under Kapitelstædten — jeg siger kun enkelte Steder altsaa Mindretallet af Liendebæerne — men det havde været smukt, om det ærede Medlem ikke havde glemt det. Da det ærede Medlem ellers er meget tilhøielig til at se paa Mindretallene, skulde han ogsaa have set paa Mindretallet af Liendebæerne og ydet Retfærdighed saavel mod den ene Side som mod den anden. Jeg indrømmer, at man skal yde Retfærdighed, og jeg beklager kun, at to Medlemmer, der tidligere have været Medlemmer af Regjeringen, ikke selv have kunnet finde en Maade at afvise det Spørgsmaal paa, at konvertere Liendekorn til Penge. Da vi Alle vilde yde Retfærdighed overfor Liendetagerne og naturligvis ogsaa overfor Liendebæerne, vilde vi da vistnok have opnaaet en skjøn Enighed, og jeg kan dog ikke tro, at Regjeringen slet ikke vilde have taget Hensyn til dette Thing. Skjøndt jeg indrømmer, at Indenrigsministeren ikke er meget tilhøielig dertil, kunde det dog tænkes, at han, naar Mindretallet vilde gaa med, ogsaa vilde gjøre det. Hvorvel den største Opfordring til at faae dette Spørgsmaal løst, er udgaaet fra Derne, tør jeg dog dristig sige, at jeg tror, at man trænger endnu mere til